

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupeného JUDr. Milanem Janíčkem, advokátem se sídlem Slovanská 21, Šumperk, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2005, č. j. KUOK/30489/05/OSV-DS/7025/SD-211, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 1. 2009, č. j. 38 Cad 31/2005 – 101,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žádost o změnu ustanoveného zástupce.

Krajský soud při svém rozhodování vycházel z následujícího skutkového stavu:

Žalobce požádal přípisem ze dne 14. 12. 2007 o ustanovení zástupce z řad advokátů. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 3. 2008 mu byl ustanoven pro řízení ve shora uvedené věci JUDr. Milan Janíček. Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 14. 5. 2008. Dne 12. 6. 2008 podal žalobce žádost o změnu ustanoveného advokáta a domáhal se přidělení JUDr. Víta Vohánky, který jej zastupuje u Městského soudu v Praze. Žalobce uvedl, že s

ním JUDr. Milan Janíček nekomunikuje, jedná o něm bez jeho vědomí a jejich zájmy jsou v rozporu. Tuto žádost Krajský soud v Ostravě zamítl svým usnesením ze dne 3. 7. 2008. Proti uvedenému usnesení podal žalobce opětovně kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud zamítl svým rozsudkem ze dne 27. 1. 2008. Dne 31. 12. 2008 žalobce opětovně požádal o změnu v osobě advokáta a opětovně žádá o ustanovení JUDr. Víta Vohánky. O této žádosti rozhodl krajský soud napadeným usnesením. Žádost o změnu ustanoveného zástupce zamítl s tím, že JUDr. Milan Janíček má sídlo advokátní kanceláře v Šumperku a jeho ustanovení je vhodné z důvodů procesní ekonomie. Žádost o změnu ustanoveného advokáta žalobce dostatečně nezdůvodnil.

V podané kasační stížnosti navrhl žalobce zrušení napadeného usnesení s tím, že mu má být pro předmětné řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ustanoven zástupcem JUDr. Vít Vohánka a JUDr. Tomáš Sokol. Nic bližšího k věci neuvedl.

Po posouzení věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Žalobce v daném případě ani neuvedl důvody kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., vzhledem k okolnostem případu však Nejvyšší správní soud nepovažoval za nutné jeho podání doplňovat. Již ve svém rozsudku ze dne 8. 9. 2005, č. j. 6 Ads 64/2005 – 25 Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že právo na ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s. ř. s.) není právem na ustanovení konkrétní osoby, kterou navrhovatel v návrhu označuje. V daném případě byl žalobci zástupce pro řízení o žalobě ustanoven krajským soudem již usnesením ze dne 13. 3. 2008. Žalobce přitom až do současné doby nepředložil žádné věrohodné důvody, proč by mělo ke změně ustanoveného zástupce dojít. Navíc je nutno zohlednit, že návrh na změnu zástupce předkládá žalobce opakovaně, aniž by uvedl jiné důvody než které posuzoval soud při jeho předchozích žádostech. Zde Nejvyšší správní soud upozorňuje na své rozhodnutí ze dne 12. 5. 2008, č. j. 3 Ads 43/2007 – 150 kde stanovil, že pokud navrhovatel znovu požádá o ustanovení zástupce poté, co již bylo o jeho předchozí žádosti pravomocně rozhodnuto, je správní soud povinen rozhodnout o této opakované žádosti pouze tehdy, pokud navrhovatel doloží, že od doby rozhodování o jeho předchozí žádosti došlo k podstatné změně skutečnosti, jež byly pro posouzení jeho předchozí žádosti ve smyslu § 35 odst. 8 a § 36 odst. 3 s. ř. s. rozhodující. V souhrnu tedy Nejvyšší správní soud uzavírá, že Krajský soud v Ostravě nejenže rozhodl o zamítnutí žádosti o změnu ustanoveného zástupce v souladu se zákonem, ale z hlediska posledně citovaného judikátu poskytl žalobci dokonce větší procesní komfort, než mu dle zákona přísluší. Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, žalovaný správní orgán byl ve věci úspěšný, rovněž však s ohledem na předmět řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. listopadu 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu